

5. évközi vasárnap. A

Bevezetés

A mai évközi 5. vasárnap evangéliumában Jézus egykor apostolainak, ma nekünk mondja: Ti vagytok a föld sója, Ti vagytok a világ világossága. Valóban azok vagyunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy a világ világossága. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus, Add segítségedet, hogy a világ világossága lehessünk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus Krisztus, Add segítségedet, hogy valóban a föld sója lehessünk. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Urunk Jézus Krisztus tisztában volt azzal, hogy megtestesülésével, miféle emberiséggel vállalt közösséget. Ha mégis belépett történelmünkbe, ezt azért tette, mert az emberi családot alkalmasnak ítélte, hogy legkiválóbb tagjai közreműködésével befogadja az evangéliumot. Olyan képességekkel rendelkezik, ami által fölemelkedhet egy sokkal magasabb erkölcsi létrendbe. Az Úr Jézus azzal a szándékkal jött közénk, hogy mint evilág Megváltója fel is emelje az elesett emberiséget ebbe a magasabb erkölcsi létrendbe.

Mindez természetesen nem történik a természetes fejlődés tollunk függetlenül működő programja szerint. Az úgy nevezett bibliai kultúrparancs az embert is belevonja Isten földet átalakító tevékenységébe. Még ennél is többet kíván tőlünk az a parancs, amelyet apostolaihoz,

apostoli Egyházához intézett: Tegyétek tanítványommá mind a népeket!

Ezt megtehetitek, mondja Jézus – hisz, „Ti vagytok a föld sója, Ti vagytok a világ világossága...”

Krisztus apostolainak mondott szavai nemcsak nekik szólnak, hanem minden kor minden krisztuskövetőjének. A világ magasabb erkölcsi rendbe emelése nemcsak az apostoli kor feladta volt. Ez egy időben állandósuló folyamat, minden krisztuskövetőt kötelező feladat. Nemcsak a papságot, hanem a híveket is!

Örömmel tapasztaljuk, hogy ezt egyre többen megértik. Az óriási paphiány idején reményre ad okot, hogy világszerte egyre több jogot kapnak a világi hívők az egyházban, ha még nem is mindenütt és nem is annyit, amennyi megilletné őket.

Közös felelősség terheli tehát a jézusi küldetés teljesítésében mindazokat, akik a keresztség szentsége révén tagjai lettek az egyháznak, vagyis mindnyájunkat, akik az egyházhoz, tartozunk. Mindannyiunknak szól tehát, az élet színpadán feladatunkat kijelölő e két rövid mondat: ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága.

Mindannyiunknak Jézustól kapott kötelességünk, feladatunk, hogy a föld sója legyünk, vagyis, hogy ízesítsük, alakítsuk evilágot. Ha nem tesszük, haszontalanná válunk, és csak arra valókká, hogy eldobjanak és eltápossanak bennünket.

De hogyan változtassa, alakítsa a világot egy idős ember? Hiszen nemcsak a világ, de még a saját családja dolgaiba sincs beleszólása. De hát nem is azt kívánja Jézus egyik

korosztályhoz tartozóktól sem, hogy irányítsuk e világot, hanem, hogy jobbá, ízesebbé tegyük. A sónak sincs vezető szerepe az ételekben; mégis nélküle sok étel élvezhetetlen, sok élelem megromlik nélküle. Nem vezetőknak, irányítóknak kell lennünk, hanem élnünk kell egyszerűen és becsületesen a hiteles keresztény életet.

Amint só nélkül elképzelhetetlen az étkezés, úgy hiteles keresztények nélkül maga az emberi társadalom sem. A keresztény már pusztán azzal a ténnyel, hogy keresztény életet él, az emberiség életét is gazdagítja, ízesíti, s megóvja a romlástól, segíti e világ magasabb erkölcsi rendbe emelését és az abban való megmaradást.

Ti vagytok a föld sója, és Ti vagytok e világ világossága, mondotta Jézus egykor az őt hallgatóknak, ma pedig nekünk.

Ugyancsak Ő: a fényt nem rejtik véka alá, hanem lámpatartóra helyezik, hogy világítson. Nekünk is világítanunk kell élet példánkkal.

Természetes, hogy aki másnak világítani akar, annak magának is fényforrásnak kell lennie. – Sokféle fényforrást ismerünk: gyertyafényt, villanyfényt, napfényt, Mindegyik messzebb világít. Így a keresztények is a nekik adott kegyelmek szerint, különbözőképp fénylő, s közelebbre, vagy távolabbra is világító fényforrások.

Mindenki tudja, milyen nehéz sötétben közlekedni, mert elég egy rossz lépés, egy oda nem figyelés, és megvan a különböző súlyosságú bal eset.

Lépteinket vezérlő világosságra azonban szellemi, erkölcsi életünkben is szükségünk van. Mily

sokan botorkálnak céltalanul s értelmetlenül az élet sötétjében. Nem kapták meg sem a családi otthonban, sem a társadalom közegében azt a fényt, amely eligazíthatná őket az élet útjain. Sőt! Olyant kaptak, s kapnak, állami törvényhozás, médiumok segítségével, ami a fiatalok körében, a drogfogyasztók, a szenvedélybetegek, az öngyilkosok számát növeli hazai földön is.

Ezért kell nekünk, keresztényeknek a sötétben botorkálók számára fényforrásokká válnunk és fel kell kínálnunk nekik Jézus sötétséget eloszlató fényességét.

De nemcsak egyéenként, hanem nemzetként is, hazánknak is sóvá, s világossággá lenni más népek számára. Az egyneműek együttélését házasságként kimondó; egyneműeknek gyermekek örökbefogadását engedélyező; a biológiai adottságtól független nemiség szabad választhatóságát törvényileg is biztosító államoknak. Közel e veszély már hozzánk is. Aeneisből vett idézettel: „Jam proximus ardet Ucalegon”.

Nemzeteknek is szól: a Ti vagytok a só, a Ti vagytok a világ világossága. Nemzetünknek is teljesítenie kell, és igyekszik is teljesíteni e feladatát, pozitív, s keresztény tartalmú törvények alkotásával, még akkor is, ha a sötétség, s a pokol kapui fognak is össze, ellene.

Ahogy Krisztus kéri, úgy világítsunk hát élet példánkkal, hogy látván az emberek a jótetteinket, magasztalják ők is az Atyát. Amen.

(F.F.)